



အမေရိကန်နိုင်ငံ မိတ်ပညာဖြင့်
စုံထောက်ပုံ

၁၁။ အဆိပ်ခတ်မှု၌ စိတ်ပညာဖြင့် စုံထောက်ပုံ

BURMESE
CLASSIC
.COM

လူတယောက်သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တခုခုဖြင့်သော်၎င်း၊ အဆိပ်ဖြင့်သော်၎င်း၊ ရုတ်တရက် သေဆုံး၍သွားက ပထမဦးစွာ အကဲခတ်ရသော အချက်မှာ သေခြင်းသည် အခြားတစုံတယောက်၏ ပယောဂကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ် မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်၍ သေခြင်းပေလော ဟူသည့် အဓိက အချက်ကြီးဖြစ်လေသည်။

သေသူအပေါ်တွင် အထင်အမြင်လွဲမှားစေရန်လူသတ်ဆေးသားသည် နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုး ဖြင့် သေသူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သတ်သေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ပြင်ဆင်၍ထားသော အမှုပေါင်းများစွာရှိ၏။ တခါတရံလည်း သေသူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သတ်သေပြီးနောက် ရန်သူ့ အပေါ်တွင် လက်စားချေလိုသည့် သဘောဖြင့် ရန်သူပျက်စီးစေရန် ဥာဏ်ဆင်ခဲ့သော အမှုများလည်း ရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍ လူတယောက်သေဆုံးသွားရာ၌ ပထမစာပိုဒ်တွင် ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ကိုယ်တိုင် သတ်၍ သေခြင်းနှင့် အသတ်ခံရခြင်းကိုခွဲခြား သိနိုင်ရန် စုံစမ်းရှာဖွေရလေသည်။

လူသတ်မှုများ၌ ပုလိပ်အရာရှိနှင့် စုံထောက်များသည် အလောင်း၏ဒဏ်ရာကို၎င်း၊ အသုံးပြု သည့် လက်နက်ကို၎င်း၊ ဒဏ်ရာရရှိပုံကို၎င်း၊ သတ်ထားသည့်အချိန် မည်မျှကြာပြီကို၎င်း၊ အလောင်း တည်ရှိပုံကို၎င်း၊ သေသူ၏ရန်သူဟူသော ရန်ဘက်များကို၎င်း စူးစမ်းရှာဖွေကြရ၏။

“အဘယ်ကြောင့် သတ်သည်” ဟူသော အချက်သည် အဓိကအချက် ဖြစ်လေသည်။ တရားရုံးတော်ကလည်း ထိုအချက်ကိုတရားခံအပေါ်တွင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိမှသာလျှင် တရားခံအားဖြင့် တရားခံ၏ (.....) (ရည်ရွယ်ချက်) ထင်ရှားမှသာလျှင် တရားခံအား အပြစ် ပေးလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူသတ်မှုလို့မည်သည် ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲအထမမြောက် နိုင်ချေ။

သို့ဖြစ်ရကား စုံထောက်များသည် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော အချင်းအရာအားလုံးကို ရှေးစပ်တန်လျှင် ရှေးစပ်၍သော်၎င်း၊ ခွဲခြားတန်လျှင် ခွဲခြား၍သော်၎င်း နက်နဲသော အယူအဆ အတွေးအခေါ်များကို အသုံးပြုကြရလေသည်။

ဒဂုန်ရွှေပျား။



အောက်တွင် ရေးသားဖွဲ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ ဦးထင်ကျော်သည် အပေါ် ယံအ မြင် အားဖြင့်မဟုတ်ဘဲ နက်နဲသောအတွင်းစိတ်ဓာတ်ကို သက်စပ်ယူငင်ခြင်းအားဖြင့် အမှုမှန်ကန်စွာ သို့ ရောက်အောင် အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်ခဲ့သော အမှုတခုဖြစ်လေသည်။



ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ခုနှစ်ခန့်အချိန်က သင်္သန်းကျွန်း၌ မြန်မာ ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြမင်း ဆိုသူရှိရာ ဦးမြမင်း၌ သား နှစ်ယောက်ရှိ၏။ အကြီးမှာ မကိုလမ်းတွင် ဆေးဆိုင်ဖွင့်၍ ဆေးဝါးကုသနေသူ ဒေါက်တာမောင်မျိုးမင်းဖြစ်၍ အငယ်မှာ မောင်စောမင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာ မောင်မျိုးမင်းမှာ အိမ်ထောင် သည် ဖြစ်၍ မကိုလမ်း ဆေးဆိုင်အပေါ်၌ပင် နေထိုင်၏။ အငယ်မောင်စောမင်းမှာ လူပျိုဖြစ်ပြီးလျှင် ဘီအေ အထက်တန်း၌ ပညာသင်ကြား နေသူဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအဖော်များနှင့် လည်ပတ်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်း၊ လောင်း ကစားခြင်းတို့၌ ဝါသနာထုံကာ ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြသော အချိန်၌ နာမည်ကျော် အငြိမ့် မင်းသမီး မွန်အမျိုးသမီး မစောမွန်စိန်ဆိုသူအား ပိုးပန်းလျက်ရှိလေသည်။

မွန်အမျိုးသမီး မစောမွန်စိန်အား ပိုးပန်းနေသူများအနက် မောင်စောမင်းမှာ ထိပ်တန်း ပါဝင်လေရာ မောင်စောမင်းနှင့်သူနှင့် ငါ့နိုင် လာပြီပိုင်းနေသူ အခြားတယောက်လည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းမှာ သူဌေးသား မောင်ထွန်းမောင်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

မောင်ထွန်းမောင်မှာ သူဌေးသားတယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ရုပ်ရည် အတော်အသင့်ချောမောသော ကာယဗလသမား တယောက်လည်းဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်တည် ချုံ့ပြီးလှပသူ တယောက် ဖြစ်ရကား စောမွန်စိန်က အရေးအပေးဆုံးလူပျားထဲတွင် ထိပ်တန်းမှ ပါဝင်သူတယောက်ဖြစ်၏။

စောမွန်စိန်မှာ ဘီအေတန်းသား မောင်စောမင်းသက်သို့ပါရမည်။ သို့မဟုတ် သူဌေးသား မောင်ထွန်းမောင်တက်သို့ လိုက် ရမည် ကို ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ အလွန်ခက်ခဲသော ပြဿနာကိုရင်ဆိုင် လျက်ရှိ၏။

သို့ရှိစဉ် သူဌေးဦးလှိုင်ဘွား၏သား မောင်ထွန်းမောင်မှာ သူ၏ အခန်း၌ ရုတ်တရက်အဆိပ် သင့်၍ သေဆုံးသွားလေရာ အထက်တွင်ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများမှာ ထိုအမှုကို ဦးထင်ကျော် စဉ်းစားလိုက်စဉ် ကျွန်တော်တို့သိရှိရသော အချက်အလက်များဖြစ်လေသည်။



တနေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျွန်တော်နှင့် ဦးထင်ကျော်တို့သည် တစ်ခါ လမ်း ရှိ တိုက်ခန်း၌ ထိုင်ကာ အပြင်သို့ထွက်လျှင် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရောက်ကြမည်ကို နီးနှောတိုင်ပင်လျက်ရှိစဉ် တိုက်ရွေသို့ မြင်းရထားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက် အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ သားနားသပ်ယပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးတယောက်သည် လှေကားမှတက်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ အခန်း တံခါးကိုခေါက်လေ၏။

ထမင်းချက် မောင်ဖိုးလွှာကတံခါးဖွင့်ပေးရာ လူကြီးသည် ညှော်ခန်းသို့ဝင်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မျက်နှာကို တလှည့်စီကြည့်ပြီးနောက် ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က သူ၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်၍ပေးလေသည်။

ကြီး။ ။ “နာမည်ကိုကြားဘူးတာနဲ့ တခါထဲပြေးလာခဲ့တာတဲမောင်ရေ၊ သားကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းချုပ်လိုက်တော့ ထိပ်မြေကိုက်ဆိုတာလို ဘာမှအကြံဉာဏ်မရှိတော့ဘူး၊ အကြံဉာဏ်ကလေးများ ပေးကြပါအုံးမောင်ရယ်”

ထင်။ ။ “အကြံဉာဏ်ပေးရုံတင်ဘယ်ကမလဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ကူညီဖို့ အသင့်ပါဘဲ”

ကြီး။ ။ “အင်း...ဒီလိုကြားလိုက်ရတော့ လွှတ်တာ မလွှတ်တာ အပထား၊ ရင်ထဲမှာ အေး သွားတာတဲ မောင်ရေ”

ထင်။ ။ “ကိုင်း...ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါအုံး ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ လူကြီးက မိမိ၏အမည်မှာ ဦးမြမင်းဖြစ်၍ ကုန်ထုတ်ကလုပ်ဖြင့် သင်္ချာကျွန်း၍
 နေထိုင်ကြောင်း၊ မိမိ၌ သားနှစ်ယောက် ရှိသည့်အနက် အကြီးဖြစ်သူ အထွဋ်မောင်မျိုးမင်းမှာ
 မကိုလမ်း၌ ဆေးဆိုင်ဖွင့်လှစ်နေထိုင်ကြောင်း၊ အငယ်မောင်စောမင်းမှာမူ ဘီအေအထက်တန်းတွင်
 ပညာသင်ကြားနေဆဲဖြစ်၍ မိမိနှင့် အတူနေထိုင်ကြောင်း၊ မောင်စောမင်းမှာ အပျော်အပါး
 လိုက်စား၍ အပေါင်းအဖော်စုံသူ တယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အငြိမ့်သမကလေးတဦးနှင့်ဖြစ်ပျက်
 နေသည်ဟု နောက်ဆုံးကြားရကြောင်း၊ အငြိမ့်သမလေးအား ပိုးပန်းထု တွင် အခြားလူတို့ဖြင့်သူ
 တယောက်ရှိရာ ၎င်းသူငယ်မှာ အနောက်ပိုင်းလမ်းမတော်မှ သူဌေးဦးလှိုင်ဘွား၏သား ကောလိပ်
 ကျောင်းသား မောင်ထွန်းမောင်ဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော
 ကြာသပတေးနေ့ညနေက မောင်စောမင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်ထွန်းမောင်အိမ်သို့အလည်အပတ်
 သွားရောက်ပြီးလျှင် နေထွေမျှ စကားစမြည်ပြော၍ပြန်ခဲ့ကြောင်း၊ နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင်
 မောင်ထွန်းမောင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လဲကျ သေဆုံးသွားကြောင်း၊ အနီးရှိ စားပွဲပေါ်၌
 အရက်ပန်ခွက် နှစ်လုံးကို တွေ့ရှိရ၍ မောင်ထွန်းမောင် သောက်သော ပန်ခွက်အတွင်းမှ အလွန်
 ပြင်းထန်သော အသိပ်မျှားကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ယခင်က မောင်စောမင်းနှင့် မောင်ထွန်းမောင်တို့မှာ
 စောမွန်စိန်အတွက် အထော်ပင်စကားများကြပြီးလျှင် ကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့သည့်ကို ဦးလှိုင်ဘွား
 အိမ်မှ အစောင့်က ထွက်ဆို ကြောင်း၊ ဤသို့ဖြင့် ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် တကွ အစောင့်များကပါ
 မောင်ထွန်းမောင်နှင့်အတူ အရက်သောက်ခဲ့သော မိမိ၏သား မောင်စောမင်းအပေါ်တွင် သင်္ကာ
 မကင်းဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း မောင်စောမင်းမှာလူသတ်မှုနှင့်ပစ်ဆီးခြင်းခံရကြောင်း၊ မောင်စောမင်း
 မှာ သူတပါးအား အသိပ်ခတ်၍ သတ်ရန် မဆိုထားဘဲ ကြောင်ကလေး၊ ခွေးကလေးများကိုပင်
 နာကျင်အောင် ရိုက်တတ်သူမဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အပြစ်ကင်းသော မိမိသားအားကယ်အယ်ရန်
 အကြောင်းကို ကုန်ထုတ်ကလုပ် ဦးမြမင်းသည် စိကပ်တံကုံး ပြောပြလေ၏။

ထင်။ ။ “အသိပ်က ဘယ်လိုအသိပ်မျိုးတဲ့လဲခင်ဗျ”

မင်း။ ။ “မသိပါဘူးမောင်ရင်၊ ကော်ဖီတို့၊ အရက်တို့ထဲမှာခတ်ယင် စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ
 နာရီဝက်အတွင်းမှာ သေစေနိုင်တဲ့ အသိပ်မျိုးဆိုထင်ပါရဲ့”

“ရက်က ၃-၄ ရက်ရှိပြီဆိုတော့ ခြေရာ ထက်ထုတွေလဲ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်၊ ဒါထက်
 ဒီအမှုကို ဘယ်သူ ကိုင်နေသလဲခင်ဗျ”

“အင်စပိတ်တော် ဦးစံတင် ဆိုထင်ပါရဲ့ လူခပ်ဝဝခန့်ခန့်”

“ကျွန်တော်သိပါပြီ၊ အပေါ်ယံ အမြင်အားဖြင့်တော့ ဖမ်းမယ်ဆို ဖမ်းစရာပေါ့ခင်ဗျာ၊
 အရင်ကလဲ သူ့စကားများဘူးတယ်။ များဘူးတဲ့ကိစ္စကလဲ ချဉ်းစားလုကွဲကိစ္စဖြစ်တယ်၊ အခုလဲ
 သူ့အတူတူသောက်နေရာက သေတဲ့လူနဲ့ပန်ခွက်ထဲမှာ အသိပ်တွေ့ရတယ်ဆိုတော့”

“အချက်ကချက်ရှိသေးတယ် မောင်ရဲ့၊ သူ့အစ်ကို မောင်မျိုးမင်းကလဲ အထွဋ်မောင်
 အသိပ်ရသိပ်အလုပ်နဲ့ နီးစပ်တယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မောင်မျိုးမင်းက အသိပ်ဘက်မှ အတော်
 လိုက်စားပြီး သူတေသနပြုနေတဲ့ အထွဋ်မောင်ဆိုတော့ သာပြီး ဆီလျော်နေတာပေါ့ မောင်ရယ်”

“ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်သတိရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ စကားဦးမသန်းချင်လို့ ကျွန်တော် မပြောဘဲ နေတာပါ။ ဒီပြင် ဘာများထူးထူးခြားခြား တွေ့သေးလဲခင်ဗျာ”

“ဪ...အခုမှသတိရတယ်၊ သေတဲ့သူရယ် မောင်ထွန်းမောင်ဟာ အဲဒီလို အဆိပ်သင့်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်က လဲကျသွားတော့ လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ရက်တဲ့ မောင်ရဲ့၊ စာဖတ်နေရင်း သေတာပေါ့ မောင်ရယ်”

“စာအုပ်က ဘာစာအုပ်လဲ ခင်ဗျ”

“ဗမာစာအုပ်ပါ၊ ပိုမိုးနင်းရေးတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကလေးဆို ထင်ပါရဲ့၊ စာအုပ်က သူ့စာ အုပ်မဟုတ်ဘူး။ သူ့ အဖေစာအုပ်ဆိုထင်ပါရဲ့၊ ဦးလဲသေသေချာချာမသိပါဘူး၊ အင်စပိုက်တော် ဦးစံတင်ကတော့ ဒီစာအုပ်ဟာ ဘာမှအမှန်မဆိုင်သူးလို့ ပြောတာဘဲ”

“ကိုင်း...ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အင်စပိုက်တော် ဦးစံတင်ဆီ သွားပြီး ကြည့်ပါဦးမယ်”

“ကြီးစားပါ မောင်ရယ်၊ မောင်ကျေးဇူးကို ဦးဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ မတော်တဆ ကျုပ်သားမတရားများဖြစ်သွားခဲ့ရင် အသက်ပြီးကျုပ်သေရမှာ မှု့တဲ့ မောင်ရေ၊ အငယ်ဆုံး ဆိုပြီး အဖေထော အမေပါအလိုလိုက်ထားတဲ့ သားကလေး”

“စိတ်ချပါဦးခင်ဗျား၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မတော်တာ မဖြစ်စေရပါဘူး”

ထို့နောက် ဦးမြမင်းလည်း သူ၏နာမည်လိပ်စာပါသော ကပ်ပြားကလေးကို ပေးခဲ့ပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ဦးမြမင်း ပြန်သွားသောအခါ ဦးထင်ကျော်လည်း ကျွန်တော် ဘက်သို့ လှည့်၍ အလွန် ပျင်းရိသော အမူအရာဖြင့်...

“သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမဲ့ အမှုတော့ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ အမှုပါး နေတဲ့အခိုက်မို့ ဦးစံတင်ဆီလျှောက်လိုက်ဖူးမှဘဲ၊ ကိုတင်မောင်လိုက်မယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလဲ အားသားဘဲ ကျုပ်တို့ ဟိုကနေဆက်ပြီး တရုတ်တန်းသွားကြတာပေါ့”

“လိုက်ပါ၊ ဒါထက် ဦးစံတင်က ဘယ်မှာလဲ”

“အခုလို ညနေခင်း ပုဇွန်တောင်ဌာနမှာတော့ တွေ့ကောင်းတွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအမှုမှာ တခုရှိတယ် ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ အဆိပ်သင့်ပြီး သေတဲ့လူသက်ထဲမှာ ပိုမိုးနင်း ရေးတဲ့စာအုပ် ကလေးတွေတယ်ဆိုတာ”

“ဒါကတော့ သေခါနီး ဝမ်းထဲကပူလောင်ပြီး အနားမှာရှိတဲ့ဟာကို ကယောင်ကတန်း ဆွဲမိ ရာ ဆွဲတာဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ဘာအကြောင်းထူးဆန်းမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုတင်မောင်၊ အဆိပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဝမ်းထဲမှာ ပူလောင်လာပြီး သေတာ မဟုတ်လား၊ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်သလို ပူနေတဲ့လူတယောက်ဟာ ဆွဲမိဆွဲရာ မဆွဲတတ်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ အဝတ်တောင်ချွတ်ပစ်တယ်၊ ဆုတ်ပစ်တယ်၊ ဒီလိုဟာမျိုးသာ တွေ့ဘူးတယ်၊ ကိုင်းလေ...ဟိုရောက်တော့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့လည်း ပုဇွန်တောင်ဌာနသို့ ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ အင်စပိုက်တော် ဦးစံတင်နှင့် အခန့်သင့်ပင်တွေ့ကြရလေ၏။

ဦးစံတင်မှာ ခပ်ဝေဝနှင့် ခန့်ညားသော ချပ်ရည်ရှိ၍ ယူနီဖောင်းနှင့် အတော်ပင်ကြည့်၍
ကောင်းသော သူတယောက်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်သောအခါ သူသည် ရုံးခန်းထဲသို့
အိတ်ခေါ်လေ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ခိုကြသောအခါ စီးကရက်ဗူးကို လှမ်း၍ တည်ရင်း
ဦးထင်ကျော်အား...

“ဘယ်နဲ့လဲ အာစရိ၊ ဘယ်ကများ မျက်စိလည်လာလဲ”

“မျက်စိလည်လာတာမဟုတ်ဘူး ဆရာရေ၊ ခင်ဗျားကိုင်နေတဲ့ အမှုကလေးတခုအကြောင်း
နဲ့နဲ့သိချင်လို့”

“အလို ဘယ်အမှုများပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် သိမှာ အခုတလော အမှုထူးထူးဆန်းဆန်းလဲ
မရှိပါလား”

“မထူးဆန်းလှပါဘူး၊ ကျုပ်သိချင်တာက မောင်စောမင်းဆိုတဲ့ သင်္ကန်းကျွန်းက သူငယ်
တယောက်ကို ဖမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့ အမှုကလေးပါ”

“ဪ...ဒီဟာတော့ရှိတယ်၊ အဆိပ်ခတ်တဲ့အမှုပါဆရာ၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘယ်လိုခတ်ပုံလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒီလိုပါဆရာ၊ အနောက်ပိုင်းက သူဌေး ဦးလွိုင်ဘွားဆိုတာ ဆရာ ကြားဘူးမလားမပြော
တတ်ဘူး၊ သေတဲ့သူငယ်က သူ့သားပေါ့ဆရာ။ တရားခံက သင်္ကန်းကျွန်းက ကံထိခိုက်တယောက်
ရဲ့သား စောမင်းတဲ့၊ သူတို့သူငယ်ချင်းချင်းသတ်တာဘဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ၁၃ လမ်းက အငြိမ့်
သမကလေးတယောက်ကို ပိုးနေကြတယ်။ ဦးလွိုင်ဘွားသားက ချပ်လဲချောတယ်၊ ပိုက်ဆံလဲ
ပေါတယ်ဆိုတော့ ကောင်မလေးက သူ့ဘက်ပါမလိုလိုဖြစ်နေတုန်း တရားခံက အရက်ခွက်ထဲ
အဆိပ်ခတ်လိုက်တာဘဲ ဆရာရေ”

“အဆိပ်က ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးတဲ့လဲဗျ”

“ဓာတုဗေဒအဆိုကတော့ ပါဌားကလာတဲ့ အဆိပ်တမျိုးဆို ထင်ပါရဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ
ကောင်းကောင်းနားမလည်ပါဘူး၊ အရက်နဲ့ ကော်ဖီထဲမှာ ခတ်ရင်ပိုပြင်းထန်ပြီး လူတယောက်ကို
ကောင်းပေးမရအောင်ဖြစ်စေပြီး နာရီဝက်အတွင်း သေစေနိုင်သတဲ့”

“အင်း...ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒီအဆိပ်အကြောင်း ကျုပ်နဲ့နဲ့ပါးကြားဘူးတယ်၊ ပါဌားပြည်
မှာတွေ့ရတဲ့ ကြောင်လက်သဲပင်ခေါ်တဲ့ အပင်မျိုးက အဆိပ်မျိုးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ဆရာ၊ ဆရာဝန်ဆိုမှာ အချို့ရှိကြတယ်ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အစ်ကို
ကိုမျိုးမင်းဆိုတာကလဲ ဆရာဝန်ဘဲကို ဆရာရဲ့၊ ဒီတော့ဒီအဆိပ်ကို သူ့အစ်ကိုဆီကယူတာ၊ သေတဲ့
လူရဲ့ ဖန်ခွက်ထဲအမှတ်တမဲ့ထည့်လိုက်မို့ပေါ့၊ အင်မတန်လွယ်တာဘဲ”

“ဪ...ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ”

“နဲ့ သေတဲ့လူလက်ထဲမှာ ဓာတုဗေဒအဆိပ်တွေထည့်သွင်းတာကကော”

“ဪ...ဆရာက အမှုအကျိုးအကြောင်း အတော်သိနေမှကိုး၊ ဒီဟာကကော ကျွန်တော်

စိတ်ထင် သေတဲ့သူငယ်ဟာ သေခါနီးမှာ ဆွဲမိဆွဲရာ စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်
တာနဲ့ တူပါတယ်ဆရာ”

“ဒါပေမဲ့တစ်ခုတည်းက အဆိပ်သင့်ပြီး သေတဲ့ လူများဟာ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း
တွေထဲမှာတစ်ခုကို ဆွဲယူမိအစားကိုယ်ပေါ်ကအဝတ်တောင်ဆုတ်ပစ်တယ်၊ လှည့်ပစ်တယ်၊ ပြုပစ်တယ်၊
ဒီစာအုပ်ကိုမသေခင်ကတည်းက ကိုင်ထားသလား မပြောတတ်ဘူး”

“စာအုပ်ကအရေးကြီးတာဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ သေသွားသောက်တဲ့ ဖန်ခွက်ထဲကို ဘယ်သူ
အဆိပ်ထည့်သလဲဆိုတာ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားဆရာရဲ့၊ ဒီတော့ တရားခံ စောမင်းဟာ
ရည်းစားလုအင်္ကျီလဲဖြစ်တယ်၊ ကောင်မလေးက သူ့ကိုမကြိုက်ဘဲ သေတဲ့လူရဲ့ ဘက်ကိုလဲ ပါနေ
တယ်၊ သူ့တို့ချင်းလဲ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကြာခင်က စကားများသွားတယ်၊ သူ့မှာသတ်ဘို့အခွင့်
အရေးလဲရတယ်၊ သူ့အစီအစဉ်က အဆိပ်ကိုထောင်းလို့ဘဲ လာလား၊ တိတ်တိတ်ဘဲ ခိုးလာလား၊
အဆိပ်ယူလာပြီးသောရဲ့ အလစ်မှာ အသာထည့်လိုက်ရုံဘဲရှိတာပေါ့ဆရာ၊ သည်ထက်ကောင်းတဲ့အခွင့်
အရေး သူ့ဘယ်မှာရဦးမှာလဲ”

“အင်း...ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းတော့ ဟုတ်တာဘဲ၊ စာအုပ်ကတာစာအုပ်တဲလဲ”

“မိုးနင်းရေး ‘လူမှုရေးရာအခြာခြာ’ ဆိုတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကလေးပါဆရာရယ်၊ ဆရာကြည့်
ချင်လို့လား”

“လွယ်ရင် ကြည့်ပါရစေလားဗျာ”

ဦးထင်ခိုင်းစေချက်အရ ရုံးပြာတာကလေး တယောက်သည် ပစ္စည်းခန်းထဲမှ နံပါတ်များ
ထိုးထားသည့်အထုပ်ကလေးထဲထုပ်ကို ဖုလှာလေ၏။ ဦးထင်ကိုယ်တိုင် စက္ကူများကိုဖြေ၍ စာအုပ်
ကလေးကို ဦးထင်ကျော်အား ပေးလိုက်လေသည်။ စာအုပ်ကလေးမှာ အပုံးပင် အနည်းငယ်ဟောင်း
နွမ်းနေပြီဖြစ်၍ “ပီမိုးနင်းရေး လူမှုရေးရာအခြာခြာ” ဟု ကမ္ဘည်းထိုးထား၏။

၈။ “သေတဲ့သူငယ်က စာအုပ်အလယ်ကို လက် ၃ ချောင်းနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားတာ တွေ့ရ
တယ်ဆရာ”

ထင်။ “အင်း...ပြောစမ်းပါအုံး”

“စာအုပ်က သူ့အဖေ ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ စာအုပ်တဲဆရာရဲ့၊ အဖိုးကြီးက မျက်စေ့ မကောင်း
တော့ အိမ်မှာမှီတဲ့ သူ့တပည့်ကြီးက ဒီစာအုပ်မကြာမကြာဖတ်ပြီး ပြောရသတဲ့ခင်ဗျာ”

“သေသူက လက် ၃ ချောင်းနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်ဆိုတဲ့နေရာကော မှတ်ထားသေးလား”

“ဒီဟာတော့ အရေးမကြီးတာဘဲ ကျွန်တော်လဲ မမှတ်ထားမိဘူးဆရာ”

ဦးထင်ကျော်သည် စာအုပ်ကိုစားပွဲပေါ်၌မှောက်၍ ချထားပြီးလျှင် နံဘေးမှကြည့်၏။ တပန်
ထောင်လိုက်ထားပြီးလျှင် အပေါ်မှစီး၍ကြည့်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် အတန်ငယ် ကွဲကြောင်း
ကလေးထင်၍ နေသောနေရာကိုမောင်းချခေးအသွားကလေးဖြင့်ထိုးထားလိုက်ပြီးလျှင် ထိုစာမျက်နှာ
ကိုလှန်လိုက်၏။

သို့လှန်လိုက်ပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်သည် စာ ၂ မျက်နှာစလုံးကို အတန်ကြာဖတ်၍ နေ
လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ဆက်သေခံပစ္စည်းတခုဖြစ်သောစာအုပ်ကလေးကိုအင်စပိတ်တော်ဦးစံတင်
သို့ ပြန်၍အပ်ပြီးနောက်....

“ကိင်း...ဦးစံတင် ဒီအမှုမှာတော့ သေတဲ့လူဟာ ဒီစာမျက်နှာကို နောက် ဆုံး လှန်ကြည့်
သွားတယ်လို့ ပြောနိုင်တာကလွဲပြီး ကျွန်တော်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“စာထဲမှာ ဘာတွေများ ပါသလဲဆရာရဲ့”

“ခင်ဗျားဖတ်မကြည့်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်တော့ စာဖတ်လဲဝါသနာမပါလို့ ဖတ်မကြည့်ဘူး”

“လူမှုရေးရာဆိုတော့ လောကမှာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ထို့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ လူမှုသူမှု
အကြောင်းပေါ့ဗျ”

“ဒီဟာတွေလဲ အခုအမှုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အချက်က ထွန်းမောင်ကို စောမင်းဟာ
ဘာဖြစ်လို့သတ်သလဲ၊ဘာကြောင့်သတ်သလဲ၊ဘာနဲ့ သတ်သလဲ ဘယ်လိုသတ်သလဲ၊ဒါကမဟုတ်လား
ဆရာရဲ့၊ လူသတ်မှုမှာ ရွာဖွေချိန်နည်းတွေ ဒါကရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် စာအုပ်အဖုံးကို ခေတ္တမျှကြည့်ပြီးလျှင် စာအုပ်ကိုဦးစံတင်
အား ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းရထားတစီးဖြင့် တရုတ်တန်းသို့လာဖင်း သူးလေဘုရား
လမ်းရှိ စာအုပ်ဆိုင်တဆိုင်မှ ဦးထင်ကျော်သည် ပီမိုးနှင်းရေးသော လူမှုရေးရာ အပြာပြာ စာအုပ်
တအုပ်ကို သုံးမတ်ပေး၍ဝယ်ခဲ့ပြီးသော် ၁၈ လမ်းရှိ ဟော်တယ်သို့လာခဲ့ကြလေ၏။

ဟော်တယ်အပေါ်ထပ်ရှိ ချောင်ကျသော အခန်းတခုအတွင်း၌ နေရာယူပြီးသောအခါ
ကျွန်တော်တို့လည်း စားလိုသောအစားအသောက်များကို မှာထားလျက်ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်လည်း
စာအုပ်ကလေးအတွင်းရှိစာမျက်နှာတခုကိုစိတ်အားထက်သန်စွာဖတ်လျက်ရှိသည်နှင့် ကျွန်တော်က....

“ဘယ်နှယ်လဲဆရာကြီး၊ ဖတ်လှချေကလား”

“ခင်ဗျားလဲ ကူဖတ်စမ်းပါအုံးကိုတင်မောင်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုသဘောရတယ် ဆိုတာလဲ
ပြောစမ်းပါ၊ ဟောဒီစာမျက်နှာဘဲဗျ”

ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်ပေးသော စာအုပ်ကိုလှမ်းယူ၍ သူညွှန်ပြသော စာမျက်နှာ
၈၄ နှင့် ၈၅ ကိုဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း စာသားများကိုတွေ့ရလေသည်။

“အိမ်ထောင်ရေးသည် လူ၌ အခက်ဆုံးသော ပြဿနာထဲတွင် ပါဝင်၏။ စားရေး
သောက်ရေးအဆင်မပြေသည်ထက် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခြင်းက ခက်၏။ ယောက်ျား
အိမ်ထက်တွင် မျက်နှာငယ်မှုများမှာ စာတွေထက်ငါတွေ့ကျမှသိကြလိမ့်မည်။ အချစ်သည်အချစ်
မျှသာဖြစ်၍ အိမ်ထောင်မှုအဆင်ပြေရန် ဖန်တီး၍မပေးနိုင်၊ ရှေ့သည်လည်း ငွေမျှသာ ဖြစ်၍
တို့ပြဿနာကို မရှင်းလင်းနိုင်....”

x

x

x

အဆွယ်အမှား ဆွေမျိုးညာလိများက ရှိသေးသည်။ ဝယ်မကတဆူဆူ၊ မရိုးကတပူပူ ကိစ္စမျိုးလည်းရှိ၏။ ယောက်ဖကတမျိုး၊ ဆွေမျိုးကတသွယ်၊ လင်ဆယ်ကတမှောင်၊ ယောက်ဖကတဖက် သားမက်ကတခြား၊ တူသားနောင်မယ် အသွယ်သွယ်ဝေဝေဖြင့် လူလုပ်ခိုက်သေးသည်။

x x x

ထို့ပြင်တပ မယားကြီးမရှိ၍ နောင်မယားရမြန်လျှင်လည်း ငါးဆယ်ကျော် အဖိုးဆို နောက်မယားကလေးပျိုပျိုနှင့် ဟိုတို့ ဗီဇီ ကလီကမာပလီပလာ ရှိစရာနဲ့ သံချိုနဲ့ ပြောတော့ သဘောတော်ကျ၊ ကိုယ် ဘက်ဆွေမျိုးသားသော သမီးသော၊ မြေး သော၊ မြစ် သော အနား မကပ်၊ ပါးပလေခြား ရကတ်လိုလည်သွားမနော်....”

x x x

ဒီမိသောင်ပျက်မိန်းမငယ်-မသိုးမရွယ်ရွယ်ဆိုပြန်တော့၊ ထင်ဘက်ကသားလဲကနားကိုကပ် အဝပ်ကလဲမသက်ဘဲစရာ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ထောက်တက်ရာရာလဲ၊ ဖြစ်တတ်တာတကြောင်း....
ဈေးမနဲ့ အဖိုးကြီး၊ မရိုးနဲ့မက်၊ မစပ်မရာ၊ လင် ပါ နှင့် မယား သက်၊ အဆက်ဝေးမှု၊ အကြောင်းမပြုဘဲ၊ ပုထုဇနော၊ အမျိုးကွေပေါ်တာကြောင့်၊ လက်ခဝာ လောကဝံမည်၏။

x x x

ကဝက်ဆုံးကတော့၊ မိသွေးကပျိုပျို၊ လင်ပါသား ကိုကိုနဲ့၊ ထိုထိုကြုံကြုံ၊ မတည်သခွာ၊ မအစွဲက၊ မယာသွယ်သွယ်၊ မရိယာယံဖြင့်၊ ငှက်ကွယ် သူ နောက်၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်၊ ပြုလုပ်ပြန်လည်း၊ ပြောရန်အခက်....။

x x x

ပါးနပ်မရှိ ဖခင်သိမည်မိတ်ကိုရည်၍ ဦးလည်မသု မိစ္ဆာတုံကို ရှောင်တုံရှားတုံ....
(ဤနေရာတွင် စာမျက်နှာ ၈၅ ဆုံးသွားလေသည်။)
အစားအသောက်များထောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ညစာကျိမြိန်ရှက်စွာစားသောက် ကြလေ၏။ ထို့နောက် လိမ်မော်ရည်ဖြင့် အပြီး သတ်ပြီး လျှင် ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို မီးညှိုရင်း....

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ဘယ်လို သဘောရသလဲ”
“ဆရာကြီးက လူတွေရဲ့ နေရေး ထိုင်ရေး မလွယ်ကူတဲ့အကြောင်း ရေးထားတာ”
“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့အမုန့် ဘယ်လိုများသက်ဆိုင်မလဲဆိုတာမေးတာပါ”
“ဒီဟာတော့ သဘောမပေါက်ဘူးဗျာ”
“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီလောက်နဲ့ ဘယ် သဘော ပေါက် နိုင် အခု မလဲ ကျုပ် လဲ ထင်ကြေး လောက်ဘဲ ရှိပါသေးတယ်”
“ခင်ဗျားထင်ကြေးကဘယ်လိုလဲ”

“ကိုတင်မောင်ကလဲ ကျုပ်အကြောင်း အသိသားနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က သေချာမှ ပြောချင်တဲ့ အကောင်”

“ဒီစာအုပ်က အမူနဲ့ဆိုင်လို့လားဗျ”

“စာအုပ်ကတော့ မဆိုင်ဘူးဆိုပါတော့၊ ခို့ပေမဲ့ ဒီစာမျက်နှာမှာ ပါတဲ့ စကားတွေက အေးလေ နက်ဖြန် ဒီထက်ပိုပြီး ချင်းလင်းစရာရှိပါတယ်၊ ကိုင်း ပြန်လိုက်ကြအုံးစို့၊ ဂ နာရီတောင် ထိုးပြီ...”



နောက်တနေ့မှာ စနေနေ့ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် နေ့လည်တနာရီအချိန်တွင် အလုပ် တိုက်မပြန်လာဘဲ ဦးထင်ကျော်မှာ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်း သိရ၏။ သို့နှင့် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ်၌ ခေတ္တလေလျောင်းနေစဉ် တခဏမျှ ကြာလတ်သော် မေ့ကန် အိပ်ပျော် သွားတော့၏။

ထို့နောက်...

“ကိုင်း...ကိုတင်မောင် ထအုံးလေဗျာ၊ ညကျမှအိပ်ကြတာပေါ့”

...ဟု ကုတင်ဘေးမှ ဦးထင်ကျော်အသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် အိပ်ရာမှပျက်ကနဲလန်ခိုးလေ၏။ ကုတင်ဘေး၌ ရပ်နေသူကား ဦးထင်ကျော်မဟုတ်ချေ။ အရပ်အမောင်းထွားကျိုင်းသော ပန်ချာပီ ကုလားကြီးတယောက်ဖြစ်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ခေါင်းပေါင်းကြီးကို ပထမချွတ်၍ ကျွန်တော်၏ စာရေးစားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ပါးမြိုင်းမွေးများကို လက်ဖြင့် ခုပ်ချလိုက်လေသည်။

“နေပါအုံး၊ ခင်ဗျားက ခုပ်ပျက်ပြီး ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“မကိုလမ်း ခေါက်တာ မျိုးမင်းဆေးတိုက်မှာ အဆိပ် ရမလား လို့ သွားစုံစမ်းတယ်လေ၊ ဆရာဝန်မတွေ့ဘူးဗျ၊ သူ့လက်ထောက်တွေတာနဲ့ ဆရာဝန် တွေအောင် စောင့်နေလိုက်ရတာဗျာ၊ ဥနာရီလောက်ကိုကြာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိန္ဒူဆိုင်တဆိုင်ဝင်ပြီး ချာပါတီစား၊ ခေါက်တာမျိုးမင်း ပြန်အလာစောင့်ပြီးတော့ အခုပြန်လာတာ”

“ခို့...ရခဲသလား”

“နန့်တော့ ရခဲတယ်၊ ကိုထွန်းမောင် သေတဲ့အဆိပ်မျိုးဘဲဗျ၊ တရွေးသား ကို ရွှေဒဂါး နှစ်ပြားတောင် ပေးခဲ့ရတယ်ဆရာရေ၊ မမာဆိုယင် ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ဒီအဝတ်အစား သွားလို့ ရောင်းလိုက်တာ”

“နဲ့မြောစရာဗျာ...ဘာအသုံးကျလို့လဲ”

“ဒါကတော့ လိုလိုမယ်မယ်ပေါ့ဗျာနဲ့ ပေမဲ့ သူ့ အဆိပ်ပုလင်းထဲကအဆိပ်အတော်များများ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ သိခဲ့ရတယ်။ အေးဆိုင်ကုယ်ငယ်ပါဗျာ၊ ပြီးတော့ အဆိပ်ထားတဲ့ မုန့်ဘိရိုကလဲလုံလုံခြုံခြုံမဟုတ်ဘူး။ တကယ် ပင်လောက်ခတ်နိုင်တဲ့လူတဲ့”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆိုင်က ပျောက်သွားတဲ့ အဆိပ် သူ့ညီယုသွားတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ ခိုးသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တောင်းသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တခြား တယောက် ယောက်က ယူသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီလောက် သိခဲ့ရယင်တဲ့ တော်ပြီဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျာမှာ အမှုလိုက်ခ တခြားမှမရသေးဘဲ ရွှေဒဂုံနဲ့နှစ်ပြားကုန်နေပြီပေါ့”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ကုန်တဲ့အခါလဲ ကုန်ရတာပေါ့၊ ဒီကနေ သူ့ဌေးဦးလှိုင်ဘွားအိမ် သွားသို့ အင်စပိတ်တော်ဦးစံတင်ခဲ့ ကျုပ်ချိန်းထားခဲ့တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည် တက္ကစိတစီးငှားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးစံတင်ကိုဝင်၍ခေါ်ပြီးလျှင် သူဌေးဦးလှိုင်ဘွားတိုက်ရှိရာ ၁၉ လမ်းသို့ မောင်းခဲ့လေ၏။

တိုက်တတိုက်ရှေ့သို့ ဖောက်သျှင် ဦးစံတင်သည် ကားကိုလမ်းဘေး၌ရပ်စေ၍ ကျွန်တော်တို့လည်း နံဘေးလောကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာ အခန့်သင့်ပင် ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် တွေ့ရလေသည်။ ဦးလှိုင်ဘွား၏ တိုက်ခန်းမှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်း၍ အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းမှာ ဘုံဘေဘားမားထွက် အဖိုးတန် ကြိမ်ကုလားထိုင်နှင့် ဆိုဖာများ၊ တခန်းလုံးပြည့် မွေးရည် ကော်ဇောကြီးများ၊ စားပွဲတင်ငွေပန်းအိုးများ၊ ဓာတ်မီးလုံးကြီးများဖြင့် ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်ထားလေသည်။ ဦးလှိုင်ဘွား၏တိုက်ပိုင်ဖြစ်ပြီးလျှင် အောက်ထပ်ကို တရုတ်သူဌေး တဦးအား ငှားထားကြောင်း သိရ၏။ ဦးလှိုင်ဘွားမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုပင်မသိသော်လည်း အင်စပိတ်တော်ဦးစံတင်၏မျက်နှာဖြင့် ဖော်ရွေစွာ ကြုံဆိုညှော်ခံလေသည်။

မကြာမီအစေခံမိန်းကလေးတယောက်သည် ကော်ဖီနှင့်ကိတ်မုန့်များကိုငွေလင်ပန်းတချပ်နှင့် ယူလာ၍ ၎င်းနောက်မှ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိရပ်ရည်ချောမောသော မိန်းမတယောက်ပါလာပြီးလျှင် ဦးလှိုင်ဘွားကလားထိုင်နှင့် ကပ်၍နေသော ဆိုဖာတွင် မခိုတမို့ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဦးလှိုင်ဘွားမှာ အသက် ၆၀ ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ဆံပင်ရှည်ကို ထုံး၍ထားကာ တပတ်ဝတ်ပိုးခေါင်းပေါင်းတထည်ကိုရပ်ပတ်ထား၏။ အသားဖြူဖြူနှင့်သေးသေးသွယ်သွယ်ရှိပြီးလျှင်ကြည့်လင်အေးမြသော မျက်လုံးများ ရှိလေသည်။ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့် ရှိသူမှာ သူဌေးကတော် မစောရီဖြစ်၍ ဦးလှိုင်ဘွားနှင့် အကြောင်းပါသည်မှာ တနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးကြောင်းသိရ၏။

“ကိုင်း...ကော်ဖီ သုံးဆောင်ကြပါရှင်”

...ဟု ဦးစံတင်နှင့် သိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးစံတင်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဦးစံတင်က ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ဆူငွေ ဦးလှိုင်ဘွားအား ... ဦးထင်ကျော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် ဆူငွေကတော်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလေရာ မစောချီမှာ မသိမသာ မျက်နှာ ပျက်သွားပြီနောက် ချက်ချင်းပင် ဆီခြေဆည်ကာ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

...ဟု တခွန်းမျှပြော၍ ဦးခေါင်းကို ငုံ့လိုက်၏။

ဦးစံတင်က မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် ဦးလှိုင်ဘွားကလည်း ဦးထင်ကျော်အား နာမည်ကို ကြားဘူးသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း လူကိုယ်တိုင် အခုမှ တွေ့ရသဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက်ပါကြောင်းနှင့် စကားပလ္လင်ခံ၍ ပြောဆို၏။

ထို့နောက် ဦးစံတင်ကပင် ဆက်လက်၍ ယခုအခါ ဦးထင်ကျော်မှာ တရားမဝီ ဖခင် ဦးမြမင်းက ငှားရမ်းထားသည့်အတိုင်း လေသွင်း နေအိမ်ကို ကြည့်လိုသဖြင့်တကြောင်း၊ သေသွင်း မိဘများနှင့်လည်း တွေ့လိုသဖြင့်တကြောင်း၊ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေသည်။

ထို့အခါ ဦးလှိုင်ဘွားက ဝမ်းနည်းသော အမူအရာဖြင့် ...

“အင်းလေ၊ သေနေစေ တော့ဖြစ်ရတာပေါ့၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော် သားက အရက်လဲ မသောက်ဖတ် ဘူး ခင်ဗျ၊ ညစာစားကောင်းအောင်ဆိုပြီး ၅ နာရီလောက်မှာ ဖန်ခွက်ကလေးနဲ့ တခွက် ကျန်းမာရေး အတွက်တော့သောက်ပါတယ်၊ အရက်ကလဲ မိန်းမတွေသောက်တဲ့ ရွယ်ချီဆိုတဲ့ အရက်မျိုးခင်ဗျ၊ ဒီဆူငွေက အပျော်အပါးလိုလို့ ဘာတခုမှ ခိုတဲ့သူငယ်မဟုတ်တဲ့၊ အနေအနေ ကြီးခွန်မယ်၊ အလေးမမယ်၊ ဒီမိဘယ်ကစားမပဲဆိုတာနဲ့ အချို့နဲ့ကုန်နေတာတဲ့၊ အဲဒီလို ညနေ ၅ နာရီထိုးကို အရက်ကလေး တခွက် အချိန်မှန်မှန် သောက်တာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဟို... အကောင်က သိတာကိုး၊ ဒါနဲ့ သူလဲတခွက်အောက်ရင်း တွန်းမောင်သောက်မဲ့ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်လိုက် တာပေါ့ ခင်ဗျာ...”

(ဆက်လက်၍) “ဆူတို့ချင်းရည်းစားတွေကလဲ ခင်ပါ၊ ကျွန်တော်လဲ နောက်မှ သိရပါတယ်၊ မိန်းကလေးကလဲ အငြိမ်သမတို့ကိုခင်ဗျ၊ ကလေးမ တွန်းမောင်... ကလေးပါ ပါ ပြန်နေတော့ ကြိမ်ကြံရာ ကြံတာပါတဲ ခင်ဗျ...”

(နောက်ထပ်ဆက်လက်၍) “စောမင်းရဲ့ အကိုတယောက်က မရှိလမ်းမှာ ဆရာဝန်ခင်ဗျ၊ အဆိပ်အကြောင်းလဲ အတော်သိတဲ့ လူတယောက်တဲ့၊ ဒီတော့ အဲဒီအကိုဆီက အဆိပ်ကို အဆင့် ဆောင်ထားပြီး အခွင့်အရေးကောင်းရတဲ့အခါ ကြံလိုက်တာပဲလဲ စုံထောက်လို့ခင်ဗျာ”

ထင်။ ။ “ဒီဟာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲလဲ ဆူငွေမင်း”

လှိုင်။ ။ “ဖြစ်နိုင်ရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ ဒီအတိုင်းဖြစ်တာပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဒါက မောင်တွန်းမောင် ဆုံးသွားတုန်းက စာအုပ်ကလေးတအုပ်ကို ကိုင် ရက် သား ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကကော”

“ဒီဟာတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ အံ့အားသင့်နေတာတဲ့ ဦးထင်ကျော်၊ ဒီ... ဘယ်တော့မှ စာဖတ်လေ မရှိဘူး၊ စာဖတ်လဲ ပါသနားပါလား ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဒီစာအုပ် ကိုင်ရက် သေသွားတာတော့ အံ့သြစရာတဲ့ ခင်ဗျ”

“စာအုပ်က သူငွေမင်း စာအုပ်ပုတ်တယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ငါ့အိမ်ရောက်လာတဲ့ စာအုပ်ကလေးဟာ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး လက်ဆောင်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကတော့ မျက်စိပကောင်းလို့ မပတ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အိမ်မှာ ထမင်းချက်ထဲ ခံယူရုံနဲ့တော့ တခါတခါ ပတ်နိုင်ပြီး နားထောင် ဘူးပါပဲ။”

“သူငွေမင်းကကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ သေခါနီး စာအုပ်စင်ပေါ်က ဆွဲမိဆွဲရာ စာအုပ်ကို ရမ်းဆွဲ လိုက်ပြီး ကုလားဆိုင်ပေါ်က ဆွဲကျသွားတာနဲ့ တူပါတယ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် သူငွေမင်းကစောစောစောစောကဲ့သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မစောစောမှာ မျက်နှာပျက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

မစောစောသည် ဦးထင်ကျော်နှင့် ကျွန်တော်အား မသိသော မျက်စိစောင်းဆိုး၍ ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် ဦးလှိုင်ဘွား၏လက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ကာ...

“အကိုကြီး၊ နုနုတို့အိပ်က အုဏ္ဏားကိုးကွက်ကို သွားသို့ ရှိသေးတယ်လေ၊ အကိုကြီးကော လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

(ညှော်သည်မျှားကိုနောက်ခိုင်းကျက်) “မလိုက်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ခိုခံသွားပါစေတဲ့ အကိုကြီး ညှော်သည်တွေ ထောင်နေလို့ ညှော်လာခဲ့မယ် ပြောလိုက်ပါစေတဲ့”

“ဟင်အင်း... ခိုတော့ တယောက်လဲ မသွားချင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ခိုလေယာက်လဲ မသွားဘူး”

သူငွေမင်းကတော့ မစောစောသည် ခြေကလေးကို ခပ်ဆောင့်ဝှေ့ဆင်နင်းကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား လေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ချက်ချင်းလျှပ် ဦးလှိုင်ဘွားအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။



အထက်ပါ အဆိပ်ခတ်မှုအကြောင်းကို ဤဗျူဟာသိသာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိရှိရ၏။

နောက်နေ့မျှား၌ ဦးထင်ကျော်သည် အခြားအမှုမျှားကို လိုက်လံ စုံစမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်တကြောင်း၊ အမှုသည်မျှားကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်သို့လာရောက်သည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် တကြောင်း မောင်စောမင်း၏ အဆိပ်ခတ်မှုတွင် ခံစားပါစင်စားခြင်း မရှိတော့ဟု ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ ကျွန်တော်အားလည်း အထက်ပါ အမှုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစုံတရာနီးနီး မရှိခဲ့ချေ။

တလခန့်မျှ ကြာလတ်သော် တနေ့သောနံနက်ခင်း ကျွန်တော်သည် အစာနံငယ် နေမကောင်း သည်နှင့် အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်မထွက်ဘဲ အခန်းတွင်း၌ ပုဂံလက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ လုံလျက်ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်သည် ခုန်ကုန်ဂေဇက် သတင်းစာ တစောင်ကိုင်၍ ခင်ဆာပြုံးကျင် တခုသော မျက်နှာသို့ လှုပ်ပြုံးနောက်

“သင်နန်းကျွန်းက သမီးကြီး လာရူးတဲ့ အမူအကြောင်း ကိုတင်မောင် အမှတ်ရသေးလား”

“အဆိပ်ခတ်မှု မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

“ကိင်း...ဒီအမူအကြောင်း ဗဟိုကြည့်ပေတော့”

ကျွန်တော်သည် ခုန်ကုန် ဂေဇက်သတင်းစာ တမျက်နှာတွင် ပါရှိသော ၂ လိုင်းခေါင်းစဉ်း ထပ်ထားသည့် သတင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရလေသည်။

“အဆိပ် ခတ်မှု တရားခံကို
တရားသေ လွှတ် လိုက် ပြီ”

လွန်ခဲ့သော ဇေဇော်ဝါလ ၁၇ ရက်နေ့က ၁၉ လမ်း၊ ထိုက်ဆရာတော် () နေ သူဌေး ဦးတိုင်ဘူး၏သား အားကစားသမား တွန်းမောင် ဆိုသူအား အရက်ခွက်တွင် အဆိပ် ခတ်၍ သတ်သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်း ခံရသူ သင်္ဃန်းကျွန်း ကံထရိုက်တာ ဦးမြမင်း၏သား အငယ် မောင်စောမင်းဆိုသူအား အနောက်ပိုင်းတရားသူကြီး ဦး က ယနေ့ အမိန့်ချမှတ်ရာ တရားခံအပေါ်တွင် ပြစ်မှုမထင်ရှားသဖြင့် တရားခံအား လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း။

အမှုဖြစ်ပွားပုံ အတိုချုပ်မှာ တရားခံသည် ထိုနေ့ညနေ ၅ နာရီအချိန်လောက်တွင် သေသူ မောင်ထွန်းမောင် အိမ်ခန်းစာတွင်၌ အရက်များကို အတူသောက်နေစဉ် တရားခံ သည် အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်တမျိုးကို သေသူ၏အရက်ဖလံခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည် ဆိုကြောင်း။ တရားခံသည် ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်သွား၍ နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် မောင်ထွန်းမောင်က စာအုပ်တအုပ်ကို လက်ကိုင်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထွက်ကာ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားကြောင်း။ သေသူ၏အိမ်ထောင်သည် အရ သေသူ၏ အစာအိမ်ထဲတွင် ရှန်ပီနီအရက်နှင့် ဓရာခပ်နေသည့် အလွန်ပြင်းထန်သော ဒိုင်ငံခြားအဆိပ်တမျိုးကို တွေ့ရ သည်ဆိုကြောင်း။

သေသူနှင့် တရားခံတို့မှာ အလွန်ချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း။ သို့သော် ပီနီကလေးကလေးကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ အချစ်မရှိစွာအတွက် စကားများဘူးကြောင့် ဖြစ် သေသူ၏အိမ်မှ အစောခံကထွက်ဆိုကြောင်း။ သေသူမောင်ထွန်းမောင်နှင့် နေထိုင်တုံး တွေ့ရသူမှာ တရားခံသာဖြစ်ကြောင်း။ သေသူသည် ညနေတိုင်း အရက်အနည်းငယ်သာသောက်

တတ်သော အလေ့အကျင့်ရှိသည်ကို တရားခံကသိကြောင်း။ ထို့ပြင်လည်း တရားခံ၏ အစ်ကိုမှာ အဆိပ်အပျိုးမျိုးအကြောင်းကို ကောင်းစွာနားလည်သူဖြစ်သည်ဖြစ် သူ့ထံ၌ လည်း ထိုအဆိပ်မျိုးရှိသည်ကိုဝန်ခံကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းများကြောင့် မောင်ထွန်းမောင် အား အဆိပ်တော်သူမှာ တရားခံ မောင်စောမင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တရားလို အစ်မ အပြင်းအထန် ဝှုပ်စုံသောအမှုဖြစ်ကြောင်း။...

...တရားခံမှာ စိုးသားပြောမတ်သူ သနားကြင်နာတတ်သူ တယောက်ဖြစ်ကြောင်း။ ထို့နောက် သေသူ မောင်ထွန်းမောင်က စိတ်ဝေါ့၍လာရခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုရာ၊ ထိုစကားကို လောက်ခံသော အခြားသက်သေထွက်ချက်များရှိကြောင်း၊ မိန်းကလေးတယောက်အတွက် စကားများသည် ဘုံရာ၌လည်း ထိုကိစ္စမှာ သို့နေကပင် ကြေအေးပြီးပြတ်သွားပြီဟု တမင်း ချက် စံထုန်းက ထွက်ဆိုကြောင်း။...

...အခြားစဉ်းစားရန် အချက်တချက်လည်းရှိသေးကြောင်း၊ ၎င်းမှာ မောင်ထွန်းမောင် သေဆုံးစဉ်က သူ၏လက်ထဲတွင် ကျမ်းစာအုပ်ကလေးတအုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၎င်း သေနေ သည်ကိုတွေ့ရှိရသည်ဆို၏။ ယင်းစာအုပ်ကလေးကို- (သက်သေခံအမှတ် ၂)အဖြစ် တင်ပြ သည်။ သေသူသည် စာအုပ်ကလေးကိုဖတ်သင်း သေသွားခြင်းကို သက်သေခံလုံလောက် သည်ဟု ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ ယုံကြည်ကြောင်း။ စာအုပ်ကလေးမှာ စာမျက်နှာ ၁၀၄ မျက်နှာရှိပြီးလျှင် စာအုပ်မှာ ၈၄ နှင့် ၈၅ တွင် လက်ဖြင့်ဖိနှိပ်ထားသဖြင့် အတော်ပင် ထင်ရှားစွာကျိုး၍နေကြောင်း။ စာအုပ်၌ပါရှိသော ဘာသာရပ်မှာ လူတို့၏သဘာဝနှင့် ဆိပ်တွင်းမှရေးရာများကို စိတ်ပညာဖြင့် ရေးသားထားသဖြင့် အလွန်နက်နဲသိမ်မွေ့သော ဘာသာရပ်ဖြစ်ကြောင်း။ စာအုပ်ရေးသူ ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းမှာ စိတ်ပညာ ဘာသာရပ်များ တွင် ကျွမ်းကျင်သော ဗုဂ္ဂိုလ်ကျော် တဦးဖြစ်ကြောင်း။...

...ထိုစာမျက်နှာ၌ပါသည့်အကြောင်းများကို အတိုချုပ်ပေးသား ဖော်ပြရမည်ဆိုသော် ဆိပ်တွင်း၌ ဝံ့အေနှင့် မိလေး၊ ဘားနုပုံအေ၊ မိလေးနှင့် လင်ပါသားတို့၏ သဘာဝလေ့ များပါရှိသဖြင့် စာဖတ်လေ့မရှိသူတယောက်သည် ဤစာမျက်နှာကိုရွေးချယ်ဖတ်နေသည် ဆိုခြင်းမှာ ဆိပ်နှစ်ပတ်တက်သည့် ပြဿနာတရပ် မျှမျှတတည်း။ သူသည် ထိုပြဿနာကို ရှင်းလင်းလို၍သော်၎င်း၊ ထင်ရှားစေလို၍သော်၎င်း၊ စာအုပ်ကို ကိုင်ထားခြင်းပေလောဟု စဉ်းစားရန်အကြောင်းရှိလေသည်။ ပြဿနာမှာ မည်သည့်ဆိပ်တွင်းပြဿနာမျိုးဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မစဉ်းစားနိုင်သော်လည်း သေသူ၏ ဆိပ်တွင်းရေးပြဿနာ၊ သို့မဟုတ် အခက်အခဲ ထရပ်ပိုနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ချစွာဖြင့် ယူဆနိုင်ကြောင်း။ စာအုပ်ကို လူသတ်မှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြသော်လည်း စာအုပ်အကြောင်းအရာများကိုသော်၎င်း၊ သေသူ သည် အဘယ်ကြောင့် စာအုပ်ကလေးကို ကိုင်ထားသည်ဟူသော အချက်ကိုသော်၎င်း၊ ပုလိပ်တို့သည် တရားလို တရားခံ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ ကျော်လွှား၍ လာခဲ့ကြောင်း။...

....သေသူသည် လုံးဝစာဖတ်ဝါသနာမပါကြောင်းနှင့် အားကစားလိုက်စားခြင်းကိုသာ ခံမိ၍ မိန်းမကို ဂရုစိုက်သူမဟုတ်ကြောင်း သူ၏စင် ထွက်ဆိုသော အချက်များကို၎င်း၊ တရားခံ၏ ခိုးသားသောအစစ်ခံချက်နှင့်တကွ သေသူနှင့် ၎င်းနှိုင်းဆင်မိမှုကို၎င်း၊ ကျွန်ုပ် ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပေမည်။ အခြားအချက်တချက်မှာလည်း ထမင်းချက် ခံစားရသည့် ဂူယိုအရက်ဖန်ခွက် ၂ လုံးထဲသို့ လောင်းပေးသည်တစ်ခုခုဖြင့်နှင့် တရားခံသည် အရက် ကို သောက်ပြီးနောက် တအောင်လောက်အကြာတွင် ချက်ခြင်း ပြန်သွားသည်ဟူသော ထွက်ချက်ကိုလည်း ထည့်သွင်းမစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ချေ။....

....ထိုအချက်များကို စဉ်းစားလေလေ တရားခံက သေသူ၏အရက်ဖန်ခွက်ထဲသို့ အဆိပ် ထည့်သည်ဟူသော အချက်မှာ အားပျော့၍ လာလေလေဖြစ်ရလေသည်။ ထို့ပြင် အခြား ထချက်မှာလည်း ထန်းသီးကြေစိုက် ဖျိုးနင်းခိုက်ဆိုသော စကားအတိုင်း တိုက်ဆိုင်၍ဖြစ်စေ တတ်သော အမှုပေါင်းများစွာကိုလည်း ကျွန်ုပ်၏လုပ်သက်၌ တွေ့ကြုံရန်များလေပြီ။ သေသူသည် သူ၏ဖလီခွက်ထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ထည့်လျှင် မဖြစ်နိုင်သလောဟုမေးလျှင် ဖြစ်နိုင် မည်ဟု ဖြေရပေမည်။....

....အားလုံးကိုပြု၍ စဉ်းစားသော် တရားခံသည် သေသူ၏ အရက်ဖန်ခွက်ထဲသို့ အဆိပ် ထည့်လိုက်သည် ဆိုသော အချက်မှာ မထင်ရှားချေ။ ယုံမှားသံသယရှိဘွယ် ကောင်းလှ ပေသည်။....

....ကျွန်ုပ်သည် တရားဥပဒေအတိုင်း ယုံမှားသံသယကို တရားခံအား အခွင့်အရေးကို ဦးစားပေးရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံ မောင်စောမင်းအား တရားရှင် လွှတ်လိုက် ကြောင်း။”

ရန်ကုန်ဂေဇက် သတင်းစာမှာ အထက်ပါရှည်လျားသော စီရင်ချက်ကြီးကို ကျွန်တော် ထွေမြင်ဖတ်ရှုရလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ စီရင်ချက်ကို သဘောကပေါက်ကဲ့သား”

“ပေါက်ပါတယ်၊ ရှည်လျားလိုက်တဲ့ စီရင်ချက်ဗျာ၊ လွန်ပါလေရာ”

“ဗမာသတင်းစာတွေကတော့ မထည့်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကတော့ ဥပဒေ အချက်အလက် တရားသူကြီးရဲ့ ထင်မြင်ချက် သက်သေခံ နှိုင်းယှဉ်ချက်တွေကို နက်နဲတဲ့ပညာရပ် တခုအနေနဲ့ တန်ဖိုးထားပြီထည့်တာဘဲ”

“အမှုက အတော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာတယ်၊ နို့ပြီး တရားသူကြီးအရေးအသားကလဲ အတော်ကောင်းတာဘဲ”

“အရေးအသားလဲ ကောင်းရမယ်၊ ပြီးတော့ လွှတ်ချင်တဲ့အမှုမှာဆိုရင် တရားသူကြီးဟာ အပြင်ကရေပန်းမဝင်လောက်အောင်စေ့မှု တန်ခွံကျတယ် ကိုတင်မောင်၊ တရားသူကြီးတိုင်း စီရင် ချက်ကို ကောင်းကောင်းရေးတတ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ အရေးအသား အင်မတန်လိုတယ်”

“ဒါထက် ဒီအမှုကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ဆက်မလိုက်တာလဲ၊ ပြီးတော့ တရားခံ အဖေကြီး လဲ ဒီကို နောက်ထပ်လာတာမတွေ့ရဘူး”

“ကျုပ် ဆက်ပြီးလိုက်တာပေါ့ကိုင်မောင်၊ ခင်ဗျားသားမသိတာ မိမိတို့က တရားခံကို အချုပ်ထဲမှာ ကျုပ်သားတွေတယ်၊ သူ့အိမ်က ထမင်းချက်ခံထွန်းနဲ့ လမ်းမတော် ဖော်တယ်မှာ ချိန်းတွေတယ်၊ ကျုပ်တို့ဘက်ကတော့ အချားကြီးပေါ့၊ အမှုဆောင်မလာတာကတော့ ကျုပ်က နောက်ထပ် လာဘို မလိုဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်လို့တယ်”

“ခင်ဗျားလိုက်ပုံ ပြောစမ်းပါဦး”

“လိုက်ရတာက ထခြားအမှုတွေလို ခြေရာခံလား၊ လက်ပုံခံယူလား၊ လက်နှုတ်ခံယူလား လုပ်ရတဲ့ အမှုမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ၊ နက်နက်နဲ့နဲ့ စိတ်ကူးပြီး ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်နဲ့ တွေးယူရတဲ့ အမှုမျိုးဘဲ ကိုင်တင်မောင်”

“အင်း...ပြောစမ်းပါဦးဗျာ...”

ဦးဆင်ကျော်သည် မိမိနှင်းရေးသော စာ အုပ် ကလေး ကို လှည့်စာမဲ့ပေါ်မှ ဆွဲယူလိုက် ပြီးလျှင်...

“ဟောဒီ စာချက်နဲ့ ၈၅ တတိယအပိုဒ် ခင်ဗျားဖတ်စမ်း”

“အခက်ဆုံးကတော့ မိလားကပျိုပျို၊ လင်ပါသားကိုကိုနဲ့ ထိုထို ဤဤ၊ မတည်သစွာ၊ မဟောက၊ မာယာသွယ်သွယ်၊ ပရိယာယ်ဖြင့်၊ ဂုဏ် ကျယ် သူ နောက်၊ စောက်ဖောက်ပြန်ပြန်၊ ပြုလုပ်ပြန်လည်း၊ ပြောရန်အခက်...”ထဲ။

“အဲဒီ စာပိုဒ်ဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းနေတာဘဲ ကိုင်တင်မောင်၊ ဒီစာပိုဒ်ကိုလဲကျုပ်ဖတ်ပြီးရော၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အဖိုးကြီးမျက်နှာရော၊ သေတဲ့ သူ့ သား မောင်ထွန်းမောင် မျက်နှာရော၊ သူ့ဌေး ကတော်မိန်းမချောကလေး မစောရီမျက်နှာရော၊ ကျုပ်တစ်ခါတည်းမြင်ဖူးတာဘဲ၊ အဖိုးကြီးခိုးသားပုံ၊ ထွန်းမောင်ဟာ မိန်းမတွေကိုဂရုမထားပုံ၊ မစောရီက အဖိုးကြီးကို ပလီပလာ လုပ်ပုံတွေဟာ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ အကွင်းသားပေါ်လာတာဘဲဗျ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ဆုတို့ အိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ ခံထွန်းကို လမ်းမတော် ဖော်တယ်မှာချိန်း၊ အရက်ကလေး ဘာလေးတိုက်၊ ငွေကလေးနဲ့နဲ့ပါးပါး ပစ်ပေးလိုက်တော့ တစ်တစ် ပေါ်လာတော့တာဘဲကိုင်တင်မောင်၊ လက်စသတ်တော့သူဌေးကတော် လေးက သူ့လင်ပါသား မောင်ထွန်းမောင်ကို တစက်သတ်ချစ်ကြိုက်ပြီး အမိမိန်းမနေတယ်ဆိုတဲ့ဗျ”

“အင်း...လောကကြီးမှာ တယ်ခက်ပါကလား”

“မခက်နဲ့လေ၊ အချစ်ဆိုတာ မျက်စိမပါဘူးဆို မဟုတ်လား၊ ခက်တာက ဒီလို စာနဲ့ပေး ပတ်သက်လို့ တွေးခေါ်မှု၊ နှိုင်းချိန်ယူဆမှုတွေဟာ အင်မတန် နက်နဲ သိမ်မွေ့လေတော့ မူလိပ်ကို အားကိုးရုံလောက်နဲ့ ကျုပ်လိုတဲ့ ခရီးကို မထောက်ခိုင်းဘူး ကိုင်တင်မောင်၊ ပြီးတော့ ဦးစံတင်ဆိုတဲ့ လူကလဲ တစုတ်ထိုးပြီး အပြောရအင်မတန်ခက်တယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက အယ်လို လုပ်သလဲ”

“ဒါနဲ့ ဒီအမှုမှာ အဆိပ်ခတ်တဲ့လူဟာ အယ်နည်းနဲ့မှ အခုချုပ်ထားတဲ့တရားခံမဟုတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ်ကရှင်းပြတော့ ဒါဖြင့် သူဌေးကတော်မစောရီဆဲဆိုပြီး မစောရီတောင် ဆက်စမ်းမယ် လုပ်သေးတယ် ကိုင်တင်မောင်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားဟာ နှစ်ခါမှား မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဦးစံတင် တခါလောက် မှားယွင်း တော်ပါစေအံ့ ပြောတာ ကိုး ဗျ၊ အမုန့်တော့ သူလဲ အကြပ်ငွေနေ

တသံသ့။ ဒီတော့ ကျုပ်လဲ မတတ်နိုင်တဲ့အခါမှာ တရားသူကြီးသိသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းပြရတယ်။ ဒီအမှုရဲ့ အချက်အခြားဟာ အခုတစ်က ခင်ဗျားဝတ်ကြည့်တဲ့ စာမျက်နှာ ၈၅ က စာပိုဒ်ကလေးနဲ့ ကိုက်ဆောင်။ မနောရီ မောက်ပြန်တာကို အဖိုးကြီးကလဲ တကုန်စိတ် မှန်ပြီး မရိုက်မိလေတော့။ ဒီအကြောင်း သူ့ အဖေကြီး သိအောင် သူ ပြောပြချင်တယ်။ ဒို့မေ့ ပြောရ မှာကလဲ ဒက်၊ ပြောလဲမပြောဘဲ၊ ပါးစပ်ကလဲ မတူကံရက်ရှာဘူးပေါ့ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ ကိုယ်သူ အဆိပ်သောက်ပြီးသေရင်း ဒီအချက်ကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာ အဖိုးကြီးသိအောင် စာအုပ်ကိုကိုင်ပြီး ဒီနေရာတဲလို့ ပြခဲ့တာလဲ ကိုတင်မောင်ရဲ့။ အသုံးမှာတော့ သူ့ အသက်နဲ့လဲပြီး သူ့ အဖေကြီးကို သင်ခန်းစာကောင်းကလေးပေးခဲ့တာပဲ။

“ခင်ဗျားသိတာက အင်မတန်နက်နဲပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေးယူရမှာကိုးဗျ”

“ကျုပ်က ဒီအကြောင်းတွေ တရားသူကြီး လိပ်ဖတ်လည်အောင် ပြောပြ တော့မှ တရား သူကြီးလဲ သဘောပေါက်ပြီး အခုခင်ဗျားဖတ်ကြည့်တဲ့အတိုင်း စီရင်ချက်ချလိုက်တာပဲ။”

“ဒါဖြင့် တရားသူကြီးဟာ အခြေမမှန်ကိုယ်လို့ တရားခံကို အခုလိုလွှတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“ဒို့ အဝင်ကတော့ ခင်ဗျားပြောသွန်းကတော့ တရားသူကြီးဟာ တရားစီရင်ရာမှာ ကိုယ်တိုင် သိတဲ့အချက် ထည့်ပြီး စစ်ပြီးစော့ရတာ။ အမှုပေါ်မှာ ပေါ် ပေါက်လာတဲ့သက်သေထွက်ချက်ကိုသာ အတောက်အသားပြုပြီး စီရင်ရတယ်ဆို”

“ဒီဟာက ဥပဒေခံချား များသောအားဖြင့်မှန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တခုတစ်ခုမှာ တရား သူကြီးမှားသကားဗျ။ စော့မင်းဟာ အာမခံပြစ်မရှိဘူး။ မရှိတဲ့အတိုင်း လွှတ်သွားပြီ။ ဘယ်သူက နစ်နာသေးသလဲ”

“ခါကတော့ မှန်ပါတယ်”

“နူးကိုက်လို့ဘဲ ရရ၊ ဟုတ်နဲ့ ပစ်လွှတ် ခုရ၊ ယုန်ကို ရတာသာ ပခာန မ ဟုတ်လား ကိုတင်မောင်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျား၊ နောက်တစ် ကျုပ် စောဒက မတက်တော့ပါဘူး”

“ရှေ့မသေ တုတ်မကျိုးဆိုသလို သူတို့မိသားစုအားလုံးရဲ့ ဣန္ဒာဓိကွာအတွက် လုပ်လိုက် ရတာလဲ ကိုတင်မောင်”



* * * * *

www.burmeseclassic.com